

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/16/2017
Identifikačné číslo spisu: 3112228837
Dátum vydania rozhodnutia: 04.07.2018
Meno a priezvisko: Mgr. Dušan Čimo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:3112228837.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne O.. Q. L., trvale bytom v E., Z. XX, zastúpenej JUDr. Jozefom Herbulákom, advokátom v Trenčíne, Brnianska 1K, proti žalovaným 1/ Mestu Trenčín, so sídlom v Trenčíne, Mierové námestie 2 a 2/ Sociálnym službám Mesta Trenčín, mestskej rozpočtovej organizácii, so sídlom v Trenčíne, Piaristická 42, obom zastúpeným splnomocnenkyňou GARANT PARTNER legal s. r. o., so sídlom v Bratislave, Einsteinova 21, o neplatnosť výpovede, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 12Cpr/13/2012, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 22. júna 2016 sp. zn. 5CoPr/6/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovaným náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) zhora označeným rozsudkom potvrdil v napadnutej časti „vo výrokoch II. a III.“ rozsudok Okresného súdu Trenčín (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“ a spolu s odvolacím súdom tiež len „nižšie súdy“) z 30. marca 2015 č. k. 12Cpr/13/2012-229 (rozsudok, ktorým súd prvej inštancie I. zamietol návrh žalobkyne z 1. októbra 2014 na prerušenie konania, II. rovnako zamietol žalobu v časti o určenie neplatnosti výpovede danej žalobkyňou žalovaným 1/ 3. augusta 2012 a III. vyslovil, že účastníci nemajú právo na náhradu trov konania). Zároveň rozhodol aj o tom, že žalobkyňa je povinná zaplatiť obom žalovaným náhradu trov odvolacieho konania v sume 87,36 € „k rukám“ (?) ich vyššie označenej splnomocnenkyne a to do 3 dní. Potvrdenie rozsudku prvoinštančného súdu odôvodnil jeho vecnou správnosťou, stotožnením sa s jeho dôvodmi (§ 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej len „O. s. p.“) a nespôsobilosťou žiadnej z odvolacích námietok na takomto závere ničoho zmeniť. Pokiaľ šlo o prejednanie veci v neprítomnosti žalobkyne napriek jej zdôvodnenej žiadosti o odročenie pojednávania, tu nad rámec priblíženia chronológie procesných úkonov vedúcich k rozhodnutiu súdu prvej inštancie a citácie § 101 ods. 2, § 115 a § 119 ods. 1 až 3 O. s. p. uzavrel, že žiadosť žalobkyne o zmenu termínu ostatného pojednávania súdu prvej inštancie určeného na 30. marec

2015 nebola vypravená lekárskeho potvrdením nasvedčujúcim existenciu dôležitého dôvodu pre požadovaný postup a u skoršej žiadosti, týkajúcej sa pojednávania určeného na 9. február rovnakého roka predložené lekárske potvrdenie nemalo zákonom predpísané náležitosti, pričom žalobkyňa bola o nevyhovení jej žiadosti odôvodnenej vstupom do konania občianskeho združenia majúceho ju zastupovať upovedomená a zároveň súd prvej inštancie vykonal všetky kroky zabezpečujúce zachovanie procesných práv občianskeho združenia, ktorého zástupkyňa sa ale napokon (rovnako ako žalobkyňa) pojednávania predchádzajúceho rozsudku súdu prvej inštancie nezúčastnila. Pokiaľ šlo o námietky týkajúce sa samotnej výpovede a jej predchádzajúceho odvolania žalobkyne z funkcie riaditeľky žalovaného 2/, v zhode so súdom prvej inštancie považoval za náležité urobenie úkonu smerujúceho k rozviazaniu pracovného pomeru so žalobkyňou primátorom žalovaného 1/ (ako štatutárnym orgánom zriaďovateľa žalovanej 2/) vzhľadom k tomu, že žalovaná 2/ ako zamestnávateľka žalobkyne nemala nadriadený orgán (§ 4 zákona č. 552/2013 Z. z. o výkone prác vo verejnom záujme), ako aj záver, že odvolaním žalobkyne z funkcie riaditeľky žalovaného 2/ táto prestala spĺňať požiadavku podľa § 42 ods. 2 Zák. práce (zákona č. 311/2001 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení) a bol preto daný výpovedný dôvod podľa § 63 ods. 1 písm. d/ Zák. práce. Namietané nedostatky v postupe Komisie sociálnych vecí a verejného poriadku mestského zastupiteľstva žalovaného 1/ vedúce k jej odporúčaniam odvolať žalobkyňu z funkcie nemali podľa odvolacieho súdu právny význam, ak komisie mestského zastupiteľstva sú len poradnými orgánmi bez rozhodovacej právomoci, prislúchajúcej primátorovi a zastupiteľstvu a nedôvodnými boli tiež námietky týkajúce sa nesplnenia povinnosti zamestnávateľa ponúknuť žalobkyňu pred skončením pracovného pomeru inú prácu, keď tu nebolo pre ňu súčasne voľného pracovného miesta, za ktoré v súlade s ustálenou judikatúrou (poukaz na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky - ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“ - z 31. marca 1994 sp. zn. 4 Cdo 12/94) nemožno považovať miesto uvoľnené len dočasne (tu počas materskej resp. rodičovskej dovolenky inej zamestnankyne).

2. Proti takémuto rozsudku odvolacieho súdu podala včas dovolanie žalobkyňa (ďalej aj „dovolatelka“). Dovolaním napadla tento rozsudok ako celok s návrhom na zrušenie rozsudkov oboch nižších súdov a vrátenie veci na ďalšie konanie súdu prvej inštancie. V dovolaní uviedla, že ho podáva podľa § 420 písm. f/ aj § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ C. s. p. (zákona č. 160/2015 Z. z., čiže Civilného sporového poriadku, dnes už i v znení zákona č. 87/2017 Z. z.). Namietala nesprávnosťou vyhodnotenia jej námietky odňatím jej možnosti konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p.) zo strany odvolacieho súdu, zotrúvajúc na tom, že jej žiadosť o odročenie pojednávania bola riadne odôvodnená aj preukázaná a ak súd trval na predložení lekárskeho potvrdenia, z ktorého by vyplývala aj možnosť ohrozenia života či vážneho zhoršenia zdravotného stavu (v prípade zúčastnenia sa pojednávania), postupoval neprípustne formalisticky a znemožnil jej byť pri rozhodujúcom úkone súdu (klásť predvolanej svedkyňi otázky a bezprostredne reagovať na jej výpoveď). Nedostatok nápravy takého pochybenia odvolacím súdom potom zakladá porušenie jej práva na spravodlivý proces, tak ako ho má na mysli § 420 písm. f/ C. s. p. Nesprávneho právneho posúdenia veci sa potom podľa dovolateľky dopustili oba nižšie súdy tým, že nevzali do úvahy neexistenciu materiálnych dôvodov pre jej odvolanie z funkcie riaditeľky žalovanej 2/ (vedúce k skončeniu jej pracovného pomeru výpoveďou) a nesprávne posúdili aj otázku splnenia ponukovej povinnosti, v ktorom prípade je nesporným, že žalovaná 2/ v rozhodnom čase prijímala zamestnankyne a ona (dovolatelka) má za to, že ratio legis právnej úpravy tu spočíva v potrebe ponúknuť zamestnancovi aj len dočasne uvoľneného pracovného miesta.

3. Žalované 1/ i žalovaná 2/ navrhli dovolanie žalobkyne zamietnuť. Podľa ich názoru k výskytu namietanej procesnej vady uvedenej v § 420 písm. f/ C. s. p. v prejednávanej veci nedošlo, názor prezentovaný odvolacím súdom je zhodný aj s názorom vysloveným už v rozsudku najvyššieho súdu z 24. apríla 2013 sp. zn. 7 Cdo 130/2012 a len takto interpretovaná úprava môže byť nástrojom schopným čeliť obštrukčným postupom sporových strán. U dovolacej námietky nesprávnym právny posúdením veci potom žalobkyňa neznamenala žiadnu relevantnú judikatúru nasvedčujúcu buď rozdielnosti pristupovania odvolacieho súdu k riešeniu otázky významnej i pre rozhodnutie v tejto veci alebo odchýlení sa odvolacieho súdu v tomto prípade od ustálenej judikatúry odvolacieho súdu, keď naopak práve názory prezentované odvolacím súdom treba považovať za riadenie sa ustálenou judikatúrou v príslušnej oblasti.

4. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 ods. 1 C. s. p.) a na to oprávnenou osobou, teda stranou, v ktorej neprospech bol dovolaním napádaný rozsudok vydaný (§ 424 C. s. p.), riadne zastúpenou advokátom, hoc aj určeným Centrom právnej pomoci (§ 429 ods. 1 C. s. p. a čl. I §§ 5 a 12 zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších zmien a doplnení), pristúpil k skúmaniu splnenia ďalších podmienok dovolacieho konania a predpokladov prípustnosti dovolania.

5. V prvom rade sa zaoberal dovolacím dôvodom uplatneným podľa § 420 písm. f/ C. s. p. Za zmätočnosť vadu v zmysle takéhoto ustanovenia označila dovolateľka primárne nevyhovenie jej žiadosti o odročenie pojednávania, odôvodnenej zdravotnými dôvodmi, súdom prvej inštancie v spojitosti s následným prejednaním veci v neprítomnosti tejto sporovej strany vrátane vykonania dôkazu ňou považovaného za kľúčový a tiež rozhodnutia vo veci, sekundárne potom akceptovanie takéhoto postupu odvolacím súdom, ku ktorému podľa názoru dovolateľky prísť nemalo. Podľa názoru najvyššieho súdu ale konanie pred odvolacím súdom (a ani pred súdom prvej inštancie) namietanou vadou postihnuté nebolo.

6. I keď § 420 písm. f/ C. s. p. (v porovnaní s jeho predchodcom v podobe ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.) za relevantný nepovažuje akýkoľvek nesprávny procesný postup súdu na ujmu procesných práv strany, ale len postup znemožňujúci strane uskutočňovanie jej patriacich procesných práv v takej miere, že tu už dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces a zjavne tu preto rozhodujúcou je intenzita zásahu do procesných práv strany postupom súdu označiteľným za nesprávny; dovolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že na to, aby mohlo byť dovolanie z tohto dôvodu prípustným (a súčasne i dôvodným), je nevyhnutné, aby vyššie spomínaný (vadný) postup šlo vytknúť aj odvolaciemu súdu (keďže len účinné napadnutie rozhodnutia odvolacieho súdu predstavuje obraznú vstupnú bránu k zaoberaniu sa otázkou, či rovnakú, prípadne inú podobne významnú nesprávnosť netreba vidieť tiež v postupe súdu prvej inštancie). Aby k tomu mohlo prísť, musí tu byť buď priamo postup odvolacieho súdu na ujmu procesných práv strany alebo i len jedného takéhoto práva v zákonom požadovanej intenzite (napr. nevykonanie pojednávania odvolacieho súdu, hoci toto vykonané byť malo či nedoručenie ním neúspešnému odvolateľovi vyjadrenia protistrany k odvolaniu, z ktorého pritom odvolací súd vychádzal) alebo „odobrenie“ takého postupu súdu prvej inštancie, ktorého správnosť bola urobená predmetom sporu bez toho, aby odvolací súd poskytol objektívne uspokojivé vysvetlenie, prečo námietku nesprávnosti postupu súdu prvej inštancie nejde považovať za opodstatnenú (v ktorom druhom prípade však v skutočnosti ide o námietku nepreskúmateľnosti rozhodnutia v druhej inštancii).

7. V prejednávanej veci dovolateľka namietala, že odvolací súd nesprávne akceptoval to, ako sa s jej požiadavkami na odročenie pojednávania vypořiadal súd prvej inštancie. Pominúc to, že takáto námietka je podľa svojho obsahu námietkou nesprávneho právneho posúdenia veci (nech aj len parciálneho procesného problému, ktorý principiálne dovolaním opretým o ustanovenie § 421 C. s. p. riešiť nemožno), ide tu o otázku, či odvolací súd korektne pristúpil k posúdeniu príslušnej odvolacej námietky žalobkyne a či (úmerne takémuto najskôr predbežnému posúdeniu) postupoval správne, ak o odvolaní rozhodol potvrdením rozsudku súdu prvej inštancie (namiesto jeho zrušenia) bez nariadenia pojednávania (ktoré by pri rozhodnutí sa pre zrušenie rozsudku prvoinštančného súdu potrebným nebolo, pri konečnom rozhodovaní odvolacieho súdu vo veci samej - potvrdzujúcim alebo zmeňujúcim rozsudkom - však jeho potreba alebo naopak nepotrebnosť vyplývala z ustanovenia § 214 O. s. p.).

8. Z obsahu spisu je zrejmé, že prvou zo žiadostí žalobkyne neakceptovaných súdom prvej inštancie je tu žiadosť zo 4. februára 2015, podaná osobne na prvoinštančnom súde rovnaký deň (č. l. 196), sprevádzaná potvrdením M. V. I., všeobecného lekára pre dospelých (ďalej len „ošetrojúci lekár“) z rovnakého dňa (č. l. 197) aj potvrdením o dočasnej pracovnej neschopnosti žalobkyne z 29. decembra 2014, vystaveného ošetrojúcim lekárom (č. l. 198) a predchádzajúca pojednávaniu určenému na 9. február 2015 (č. l. 192 p. v. a 200 až 201 p. v.), tu inak v spojitosti s doplňujúcim potvrdením

ošetrujúceho lekára z 18. februára 2015, došlým súdu prvej inštancie 20. deň rovnakého mesiaca i roka ako reakcia na výzvu súdu z 9. februára 2015 č. k. 12Cpr/13/2012-202; druhou potom žiadosť z 12. marca 2015 podaná taktiež osobne na prvoinštančnom súde rovnaký deň (č. l. 215 až 218), táto však už nesprevádzaná a ani neskôr nedoplnená žiadnym novým potvrdením ošetrujúceho lekára a odôvodnená (vecne) len vstupom do konania občianskeho združenia Práca a vzťahy, majúceho žalobkyňu zastupovať a súvisiacou potrebou naštudovania spisu zástupkyňou takéhoto združenia JUDr. Máriou Ritomskou (č. l. 219).

9. U prvej zo žiadostí zhora niet dôvodu pochybovať o správnosti záverov oboch nižších súdov, podľa ktorých žiadosť o odročenie pojednávania odôvodnená zdravotným stavom žalobkyne nebola doplnená vyjadrením ošetrujúceho lekára zodpovedajúcim požiadavkám ustanovenia § 119 ods. 3 O. s. p. Pre podanie tejto žiadosti v časovom predstihu bezmála sa rovnajúcim minimálnej lehote na prípravu pred pojednávaním pritom nešlo usudzovať ani na to, že by tu malo ísť o výnimočný prípad, v ktorom by doloženie príslušného potvrdenia súčasne s návrhom na odročenie pojednávania ešte pred pojednávaním nemalo byť možným (keďže tu nešlo o náhly prípad zhoršenia zdravotného stavu tak krátko pred pojednávaním, žeby na realizáciu opatrení vyžadovaných rozhodným právom neostával čas). Zodpovedajúce konštatovanie súdu prvej inštancie o neexistencii dôležitého dôvodu pre odročenie pojednávania a vykonanie dôkazu na takéto pojednávanie predvolanej svedkyne M. N. K. napriek neprítomnosti žalobkyne preto bolo v súlade so zákonnými požiadavkami na spravodlivý (aj bezpríťažový) proces; dostatočne skutkovo podloženým a i právne vyargumentovaným bolo tiež akceptovanie takéhoto postupu súdu prvej inštancie súdom odvolacím a dovolateľka tak nedôvodne namietala, že to bol nesprávny procesný postup súdu (ktoréhokoľvek), ktorým jej malo byť znemožnené uplatňovanie niektorého z jej patriacich procesných práv v miere porušujúcej právo na spravodlivý proces - keď to bola samotná žalobkyňa, ktorá sa postupom nezodpovedajúcim rozhodnému právu zbavila možnosti byť prítomná pri vykonaní dôkazu ňou neskôr označovaného za kľúčový i možnosti požadovať opakovanie takéhoto dôkazu. Na potrebe takéhoto nazerania na problém pritom nič nemení ani inak nadbytočný dopyt súdu prvej inštancie na ošetrujúceho lekára, sledujúci objasnenie povahy zdravotných ťažkostí žalobkyne, keďže ten (a ani odpoveď naň) možnosť uskutočnenia pojednávania 9. februára 2015 ovplyvniť nemohol.

10. U druhej žiadosti potom nielenže nešlo o žiadosť sprevádzanú preukázaným tvrdením o nepriaznivom zdravotnom stave žalobkyne (za stavu, keď právneho zástupcu potenciálne dotknuteľného rovnakou prekážkou tu nebolo), ale z obsahu spisu nejde vyvodiť ani nič nasvedčujúce tomu, že žalobkyňou zmieňované občianske združenie do konania naozaj vstúpilo (či už ako zástupca žalobkyne alebo ako vedľajší účastník na jej strane). V takejto situácii však i kroky súdu prvej inštancie smerujúce k zachovaniu práv takejto osoby na účasť v konaní vykazovali znaky nadbytočnosti či prinajlepšom dobrej vôle, porušenie práva žalobkyne na spravodlivý proces však ony ani nezaujatie (odvolacím súdom) korektného stanoviska aj k tomuto aspektu problému neprivodili.

11. Pre úplnosť v tejto časti sa potom žiada doplniť, že aj keby malo ísť (z uvedeného vyššie vyplýva, že nešlo) o dovolanie namietajúce vadu podľa § 420 písm. f/ C. s. p. pre nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu v dôsledku nedostatku jeho riadneho odôvodnenia, táto by nemohla byť dôvodnou. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia je síce principiálne nesprávnym procesným postupom spôsobilým znemožniť sporovej strane, aby uplatňovala svoje procesné práva v takej miere, že to má za následok porušenie práva na spravodlivý proces, tu ale o taký prípad nešlo. Dovolaním napádaný rozsudok totiž uvádza (osobitne so zreteľom k riešenému parciálnemu procesnému problému) skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Treba mať pritom na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrzovaným rozsudkom prvoinštančného súdu vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie (postupom podľa § 219 ods. 2 O. s. p., resp. po 1. júli 2016 podľa 387 ods. 2 C. s. p.), stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v

sebe tak po obsahovej stránke zahŕňa aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p., majúcu spočívať v nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu, pritom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sporovej strany, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom (tu por. napr. uznesenie najvyššieho súdu z 25. augusta 2016 sp. zn. 6 Cdo 23/2016).

12. Zo všetkého dosiaľ uvedeného tak musí byť zjavné, že dovolanie v časti vytykajúcej odvolaciemu súdu (resp. sprostredkovanie i súdu prvej inštancie) výskyt tzv. zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C. s. p. bolo bez najmenej nádeje na úspech a preto ho v tejto časti bolo potrebné odmietnuť pre neprípustnosť podľa § 447 písm. c/ C. s. p.

13. Pretože konanie pred odvolacím súdom dovolateľkou tvrdenou vadou, vyplývajúcou z § 420 písm. f/ C. s. p. postihnuté nebolo, namieste bolo posúdenie dovolania aj z hľadiska ďalšieho uplatneného dovolacieho dôvodu uvedeného v § 421 ods. 1 C. s. p. (presnejšie až dvoch takýchto dôvodov, zakladajúcich tiež predpoklady prípustnosti dovolania), t. j. že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (písmeno a/), resp. právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (písmeno c/).

14. Veľký senát občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu (ďalej len „veľký senát“) totiž po predložení mu senátom 6C najvyššieho súdu (zamýšľajúcim sa v otázke prípustnosti kumulácie dovolacích dôvodov odkloniť od právneho názoru o jej neprípustnosti, vysloveného v rozhodnutí veľkého senátu z 19. apríla 2017 sp. zn. 1 VCdo 2/2017) ním prejednávanej veci, ku ktorému došlo uznesením z 24. januára 2018 sp. zn. 6 Cdo 7/2017, rozhodol o spornej otázke tak, že v uznesení z 21. marca 2018 sp. zn. 1 VCdo 1/2018 vyslovil právny názor, že kumulácia dovolacích dôvodov podľa § 420 C. s. p. a § 421 C. s. p. je prípustná a zároveň rozhodol o vrátení veci na prejednanie a rozhodnutie senátu 6C (za účelom posúdenia dovolania aj z hľadiska druhého uplatneného dovolacieho dôvodu).

15. Vychádzajúc z právneho názoru o prípustnosti kumulácie dovolacích dôvodov, vysloveného v novšom rozhodnutí veľkého senátu, ktorým bol s analogickým použitím zásady „lex posterior derogat legi priori“ prekonaný opačný právny názor vyslovený v staršom rozhodnutí veľkého senátu, zo záväznosti právneho názoru vysloveného v takomto novšom rozhodnutí pre ostatné (rozumej trojčlenné) senáty najvyššieho súdu (§ 48 ods. 3 veta prvá C. s. p.) a z nedostatku potreby trojčlenného senátu 7C najvyššieho súdu, povolaného rozhodovať v prejednávanej veci, sa odchýliť od právneho názoru vysloveného v novšom rozhodnutí veľkého senátu (§ 48 ods. 3 veta druhá C. s. p. a contrario), preto aj v prejednávanej veci bolo nutné posúdiť, či dovolanie je (alebo nie je) prípustným (a dôvodným) z hľadiska druhého dovolaním uplatneného dovolacieho dôvodu.

16. V tejto konkrétnej veci sa javilo menej podstatným, že dovolateľka dovolanie odôvodnila (súčasne) dvoma vzájomne sa vylučujúcimi alternatívami zanesenými do ustanovenia § 421 C. s. p., keďže u jednej a tej istej právnej otázky, významnej pre rozhodnutie odvolacieho súdu, treba bez ďalšieho považovať za vylúčené, aby už existovala ustálená (zjednotená) rozhodovacia prax dovolacieho súdu, od ktorej by sa odvolací súd mohol - nech aj s vedomím príslušného rizika - odchýliť (prax reprezentovaná obvykle stanoviskom či niektorým rozhodnutím dovolacieho súdu, uverejneným v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, ďalej len „Zbierka“ a predstavujúcim buď príklon príslušného kolégia najvyššieho súdu k jednej zo vzájomne si odporujúcich názorových línií pri riešení určitého právneho problému alebo názor kolégia o potrebe zovšeobecnenia tiež urobených súčasťou jedného rozhodnutia) a zároveň tu bol pretrvávajúci stav rozdielnosti (nejednotnosti) rozhodovania dovolacieho súdu. Najvyšší súd tu síce považuje za užitočné zopakovať, že vylúčením súčasnej existencie predpokladov prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ aj b/ C. s. p. bez ďalšieho (čo podobne možno vzťahovať i na ktorýkoľvek iný prípad kumulácie skutkových podstát uvedených v § 421 ods. 1 C. s. p., teda aj na prípad súbežného uplatnenia predpokladov podľa písmen a/ a c/) treba rozumieť, že principiálne nejde vylúčiť závislosť rozhodnutia odvolacieho súdu od vyriešenia až dvoch (resp. aj viacerých) právnych otázok, z ktorých jedna už ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho

súdu vyriešená bola (a odvolací súd sa mal od takéhoto ustáleného riešenia pri rozhodovaní dovolaním napádaným rozhodnutím odkloniť), kým u druhej ide o stav pretrvávajúcej rozdielnosti rozhodovania dovolacieho súdu (tu analogicky por. napr. uznesenie najvyššieho súdu z 31. októbra 2017 sp. zn. 6 Cdo 203/2016); v tentoraz prejednávanej veci o prípad takejto výnimky z pravidla nešlo (či presnejšie v dôsledku vypravenia dovolania zo strany právneho zástupcu dovolateľky ním zvoleným spôsobom usudzovanie na takúto výnimku neprichádzalo do úvahy).

17. Dovolaťka totiž v časti dovolania venovanej namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu veci odvolacím súdom jednak nesformulovala riadne právnu otázku (či viaceré takéto otázky), od ktorej (ktorých) mal v tejto veci závisieť rozsudok odvolacieho súdu, potvrdzujúci žalobu zamietajúci rozsudok súdu prvej inštancie, najmä ale u prvej z takýchto otázok (vyvoditeľných z textu dovolania), s ktorých riešením nižšími súdmi sa dovolateľka nestotožnila, nešlo preukázateľne o otázku pre rozhodnutie významnú a u druhej chýbalo uvedenie buď rozhodnutia dovolacieho súdu reprezentujúceho jeho ustálenú rozhodovaciu prax alebo viacerých rozhodnutí preukazujúcich stav rozdielnosti rozhodovania.

18. Prvou zo spomínaných otázok bola tvrdená neexistencia materiálnych dôvodov pre odvolanie žalobkyne z funkcie riaditeľky žalovanej 2/, u ktorej odhliadnuc od namietania tu de facto nesprávneho hodnotenia časti dôkazov (teda pochybenia týkajúceho sa skutkového stavu, ktoré ale C. s. p. ako dovolací dôvod nepozná) treba súhlasiť s odvolacím súdom, že táto za stavu prijatia príslušného rozhodnutia mestského zastupiteľstva žalovaného 1/ o odvolaní žalobkyne z funkcie (a vytvorenia ním právneho stavu straty predpokladu žalobkyne podľa § 42 ods. 2 Zák. práce) nemala pre rozhodnutie žiaden význam (čo rovnako muselo platiť u úsilia smerujúceho k doplneniu dokazovania v tomto smere).

19. U druhej otázky, t. j. u otázky splnenia (resp. nesplnenia) ponukovej povinnosti zamestnávateľa potom síce z dovolania vyplýval pomerne jednoznačný nesúhlas s právnym názorom odvolacieho súdu, podľa ktorého pracovným miestom vhodným na ponúknutie zamestnancovi, u ktorého je inak daný dôvod výpovede, nie je miesto uvoľnené len dočasne; v tomto prípade však dovolateľka neurobila nič, čím by dovolací súd presvedčila či už o tom, že jeho rozsudok z 31. marca 1994 sp. zn. 4 Cdo 12/94 by nemal byť považovaný za výraz ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (v rámci čoho by však bolo nutné uviesť rozhodnutie prezentujúce opačný názor, publikované v Zbierke) alebo o tom, že okrem rozhodnutia uvádzaného odvolacím súdom na podporu jeho argumentácie tu je (sú) aj iné rozhodnutie (rozhodnutia) nasvedčujúce dosiaľ neodstránenému stavu rozdielnosti rozhodovania.

20. Aj keby sa pritom malo vychádzať z toho, že uvedením ustanovenia § 421 C. s. p. v dovolaní je (bez ďalšieho) splnená náležitosť dovolania v zmysle § 428 C. s. p. (teda jeho odôvodnenie prípustným dovolacím dôvodom, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci), v prejednávanej veci by bol daný dôvod na odmietnutie dovolania v časti uplatnenia tohto dovolacieho dôvodu, a to pre nesplnenie požiadavky vyplývajúcej z § 432 ods. 2 C. s. p., t. j. pre nevymedzenie (resp. tu nedostatočne kvalifikované vymedzenie), v čom spočíva nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom. Právnym posúdením veci je totiž činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej normy, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio iuris), ktorých riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (ques-tio facti), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávnosť právneho posúdenia veci preto nemožno vymedziť nesprávnym či nedostatočným zistením skutkového stavu, ale len argumentáciou spochybňujúcou použitie právnej normy súdom na daný prípad, jej interpretáciu alebo jej aplikáciu súdom na zistený skutkový stav. Takáto argumentácia ale v dovolaní žalobkyne z prejednávanej veci (vyjmúc všeobecne prejavovaný, avšak ničím nepodopretý nesúhlas s názorom opretým o jedno z rozhodnutí najvyššieho súdu) absentuje. Nevymedzenie dovolacieho dôvodu spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 C. s. p. je potom dôvodom na odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f/ C. s. p.

21. Dovolací súd preto o dovolaní rozhodol spôsobom uvedeným v prvej vete výroku tohto svojho

uznesenia.

22. O náhrade trov dovolacieho konania potom rozhodol podľa § 453 ods. 1 C. s. p. a § 256 ods. 1 rovnakého zákona per analogiam, pretože výsledok dovolacieho konania obdobný jeho zastaveniu zaviniła žalobkyňa, procesné právo na náhradu trov tohto konania vzniklo obom jej procesným súperom (žalovaným) a dovolaciemu súdu tu prislúchalo rozhodnúť len o nároku na náhradu trov (určením oboch oprávnených osôb, osoby povinnej a uložením povinnosti) s tým, že ich výška bude určená v osobitnom uznesení súdneho úradníka súdu prvej inštancie (§ 262 ods. 1 a 2 C. s. p.).

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.